

have været nogen anden end den, at man ønskede at lade de reent locale Interesser, som en Jernbane kan fremme, komme til at høre deres Vederlag paa samme Maade, som man lode de almindelige Interesser, som alle Communicationsmidlers Forbedring har, finde deres Udtryk gennem det Tilskud, som Statskassen gav. Man har formodentlig ønsket at kunne have nogen Modvægt imod det stærke Tryk, som locale Fordringer altid gjøre gjældende paa den lovgivende Magt og paa Indenrigsministeren, denne store Jernbaneanlægger, derved, at man, naar Folk kom med Fordringer om en Bane her eller der, kunde sige til dem: Ja, Ederes Forbring vil medføre, at I ogsaa selv ville komme til at høre Noget. Det har jo ogsaa i den nyeste Tid vist sig, at det ikke er uhensigtsmæssigt, at netop et saadant Modtryk gives, og det vilde ikke have været uhensigtsmæssigt for os, om vi under de tidligere Forhandlinger af Jernbanelove havde vidst, at der forelaa et saadant Modtryk, og havde kunnet gjøre det en lille Smule gjældende. Naar man nu har bestemt, at det Vederlag, som de særlig begunstige Egne skulle høre til Jernbaneanlægene, skal hentes netop ud af Expropriationssummerne, saa maa ogsaa det hænge sammen med en fornuftig Betragtning, og jeg troer, at det ikke vil være vanskeligt at finde den, det maa være den, at man maatte tilvejebringe en Omstændighed, der kunde bevæge Expropriationscommissionerne til ikke at gjøre et altsort stort Greb ned i Statens Kommer. Naar en Expropriationscommission, der altid er stærkt tilsat med locale Elementer, veed, at det er Staten, der alene betaler, er den ofte tilbøielig til at sætte en større Expropriationsgodtgjørelse, end naar den veed, at de paagjældende Egne, hvor dens Medlemmer selv boe, skulle høre ogsaa deres Bidrag. Skjøndt det ikke er muligt at sige noget Sikker om Tal, der saa nøjlig og saa løst ere fremkomne, maa jeg dog bemærke, at jeg er bleven slaaet af den mærkelige Forskjel, som den ærede Ordfører anførte, at der bestod mellem Expropriationssummerne for det lille Stykke Jernbane i Svendborg Amt og det langt større Stykke for Åsens Amtstuedistrict; mon det ikke skulde hænge noget sammen med, at der har manglet det Tryk, paa Expropriations-

commissionen, der vilde ligge i Bevidstheden om, at de enkelte Egne skulde tilsvare deres Part. Jeg mener derfor, at man maa holde fast ved, hvad der dengang var Lovens Grund, hvad der stiller sig for os som dens Hensigt, og ikke fravige det i den Lov, vi nu skulle vedtage. Det er ganske vist en uheldig Omstændighed, at man har ventet i 7 Aar med at opfylde Bestemmelsen i Loven af 10de Marts 1861, thi derved fremkommer der i dette Dilemma en meget stor Ubillighed, som intet Menneske nu kan fuldstændig raade Bod paa, men som dog kan mildnes noget, nemlig den, at man nu har liggende for sig Jernbaner, aabnede for et Antal Aar siden, Jernbaner, der staae paa Springet til at skulle aabnes for den almindelige Færdsel, Jernbaner, der ere under Aulæg, og endelig Jernbaner, der blot ere projecterede. Af alle disse forskjellige Baners tilstødende Egne forlanger man nu med Gode, at de paa een Gang og strax skulle svare Halvdelen af Expropriationsomkostningerne. Dette er ikke retfærdigt og billigt. Under alle Omstændigheder kan det kun være rigtigt at sige, at de Baner, der virkelig ere aabnede for Driften, kunne paaføre de tilstødende Egne denne Erstatningspligt; langs med de Baner derimod, der kun ere projecterede, maa man i alt Fald vente, indtil de virkelig ligge der, førend man stiller Fordringer til Beboernes Kommer. Derfor er det, at det Vædringsforslag, jeg har tilsladt mig at stille, i Slutningen af sin § 2 netop gjør en saadan Forskjel, at de Baner, der engang ligge for som aabnede, strax paaføre de tilstødende Egne denne Pligt til Erstatning, hvorimod de øvrige, der ikke eksistere i Virkeligheden, men kun paa Papiret, heller ikke komme til at paaføre de paagjældende Egne nogen Udgift, og derved troer jeg at have rammet idetmindste een Indvending, som fremkom under Sagens 1ste Behandling, om jeg ikke tager feil, af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgtreds (S. Jørgensen), der gjorde opmærksom paa, at det vilde være høist uheldigt, om man nu skulde begynde at udskrive Bidrag for Baner, som det maaskee senere kunde falde den lovgivende Magt ind at forandre. Omvendt skal jeg gjøre opmærksom paa, at man ikke kan sikke sig imod saadanne